

keskiviikko ilta ja minut on nyt lähetetty kauppaan hakemaan maitoa, leipää ja sellaista perus juttuja. Ennen kuin lähden laitan tiukat mustat farkut päälleni, valkoisen t-paidan ja harmaan hupparin. Menen peilin eteen ja katson itseäni. Otan sittenkin hupparin pois. Vai laittaisinko sen päälle? Tästä t-paidasta voi näkey läpi... No, ihan sama. Jos näkyy läpi, niin näkyy. Otan mustan Puma laukkuni ja lähden. Matkalla soitan yhdelle kaverilleni ja pyydän häntä tulemaan siihen supermarkettiin. Pyydän häntä myös tuomaan vähän spiidiä tai ekstaasia tai ihan mitä vaan huumeita. Yleensä kun minut lähetetään kauppaan, siinä menee pari tuntia. Kaikki vain unohtavat että minut lähetettiin sinne, joten kukaan ei ikinä kyseenalaista miksi minulla menee aina niin kauan. Odotan ystävääni ovilla. Sitten parin minuutin päästä hän tulee mopollaan. Menen häntä vastaan, samalla kun hän parkkeeraa pyöränsä. Hänellä on farkku shortsit, "collage" takki ja lippis. Myös melkein samanlainen musta laukku. "Mitä otit mukaan?" on ensimmäinen kysymykseni. "Sain vaa vähä spiidii... Kai se riittää" hän vastaa. "Uskoisin". Menemme kauppaan sisälle ja ostan 1.5 litraa maitoa, pussin paahtoleipää ja kaksi pulloa energia-juomaa. Energia-juomat ovat meille. Ja joskus jopa juomme maidon ja syömme leivän, kun olemme liian pilvessä. Maksan ostokset ja lähden ystäväni luo. Hän kyytsää minut heille, minulla ei ole kuitenkaan kypärää. Yleensä vedämme aineet ihan lähellä sijaitsevalla pienellä jävellä, mutta tänään heidän talonsa on ihan tyhjä, tottakai menemme mielummin sinne hullutelemaan. Heidän luo ei ole kauhea matka. Minä asun Turussa, ihan Kaarinan rajalla ja ystäväni asuu Kaarinassa. Kaarina ei ole mikään vitun Moskova, joten matka ei ole pitkä. Hän asuu omakoti-talossa, minä asun rivitalossa muuten.. Menemme sisälle, heti kun avaamme oven heidän koiransa syöksyy tervehtimään meitä. Heti kun astun hänen kotiinsa haistan niin suomalaisen tuoksun. Minä olen puoliksi suomalainen, puoliksi iranilainen, isäni puolelta. En ole ikinä tykännyt siitä "suomalaisesta" hajusta. Ystäväni ei haise siltä mutta heidän talonsa kyllä. En osaa kunnolla kuvailla sitä hajua, se on vain niin erikoinen minulle. Ehkä kaikki eivät haista sitä, mutta minä haistan. Minä en itsse luokittele itseäni suomalaiseksi, tai edes iranialaiseksi. Olen vain ihminen. Vihaan Suomea, vihaan Irania. "Koska su porukat tulee takasi?", kysyn. "2 päivä pääst", ystäväni vastaa. "Onk teil viinakaappii?", "On kai, mut mul o yks pullo, melkee täysnäine, kossuu, voidaan vetää sitäki..", "Mä sano mu porukoil et mä tääl vähä kauemmi" Otan kännykkäni esille ja lähetän äitilleni tekstiviestin "Oon yötä yhen my frendi kaa". Hetken päästä saan viestin takaisin äidiltäni "Ok". Menemme olohuoneen puolelle ja ystäväni laittaa TVn päälle, sieltä tulee joku vitun Miehen Puolikkaat jakso. Vihaant useampia TV ohjelmia, mutta varsinkin Miehen Puolikkaita. Sen on vaan niin vitun surkeasti kirjoitettu ja se on vain täynä vessa-huumori. Vain henkisesti vajaat, läskit amerikkalaiset ja laiskat suomalaiset tykkäävät vessa-huumorista ja/tai Miehen Puolikkaista. Laitamme spiidin heidän kahvipöydälle, käärimme viiden euron setelin ja kinastelemme kumpi saa vetää ensin. Ystäväni antaa minun vetää ensin, joten teen juuri niin. Kun ei ole käyttänyt mitään aineita pariin viikkoon ja sitten saa vähän spiidiä, se tunne... Se tunne on liian voimakas. Se on kuin seksiä, oikeastaan parempaa kuin seksiä. Alan sätkiä hiukan ja kaadun hyvän-olon tunteesta. Katson kattoa ja nautin. En ole ikinä tykännyt käyttää huumeita, pidän ryyppäämisestä paljon enemmän, mutta tällaista tunnetta ei saa viinalla. Hetken päästä kuulen kun ystäväni nuuskaisee hänen osuutensa ja huutaa täysillä "VITTU!", sillä tunne valtaa hänetkin. Häinkin vajoaa sohvalle, katse kattoa kohti. Kuuloni on poissa, mutta tiedän hänen sanovan jotain sekavaa. Näin pilvessä, kaikki on sekavaa. Siinä sohvalla, ekstaasissa, istuimme tunteja. Ajatuksista vapaa mieli, mieli täynnä rakkautta ja hyvän olon tunnetta. Miljoonia ajatuksia, ei yksikään järkevä, eikä yksikään torjuva. Maailma tuntuu niin paljon paremmalta kun ei ole ajatuksia, mielipiteitä tai suunnitelmia, mutta vain tuon nirvanan saa huumeilla, johon lopulta kuolee. Kylmän ironista jollakin tapaa, mutta kaunista ja

hienoa toisella. Tuntuu kuin nukkuisi, mutta ei oikeasti nuku. Paitsi sitten kun oikeasti nukahtaa ja herää kun kello on 21.27, puhelimen värinään. Ystäväni on ollut hereillä jo vähän aikaa, hän katsoo jotain animaation sarjaa ja syö muroja. Hän vastaa puhelimeeni, sitten herättää kunnolla minutkin. Yksi kaverimme pyytää minua (siis meitä) tulemaan jokirantaan juomaan ja "sillee". Siellä on myös pari muuta tyyppiä, ketkä jotenkin ovat tuttuja minulle. Olen kai tavannut heidät joskus kännissä tai keskustassa tai jotain sinne päin. Nousen, menen vessaan ja kastan pääni vessanpönttöön, joka on täynnä kaverini kusta, herättääkseni minut. Sitten kusen ja pesen käteni. Pakkaamme laukkumme ja otamme vielä yhdet huikat kossusta, sitten kossu pullo reppuun ja menoks. Otamme taas kaverini mopon, toivon että hän pystyy ajamaan. Hän näyttää että pystyisi, mutta epäilen suuresti. Huume on kadonnut hänen ruumiistaan, minussa sitä on vain vähän. Hyvän olon tunne on kuitenkin kaukana, se on aina kaukana, vaikka olisi spiidin kauniissa pölyssä. Se on silti kaukana. Keskusta on tyhjä. Kello on melkein 23.00 keskiviikko iltana, niin tottakai keskusta on tyhjä. Jätämme mopon kirjaston lähelle, joka on jokirannan vieressä. Alamme kävellä jokirannassa, etsien kavereitamme, mutta en näe hyvin. On pimeää, mutta katuvalot täytyisi antaa tarpeeksi valoa. Mutta ei. Näen hyvin pimeästi, näköni heikkenee koko ajan enemmän ja enemmän. Sitten kaverini vetää minut rappusia alas, kohti penkkiä josta kuulen teko-iloisia tervehtiviä ääniä. Minut laitetaan istumaan penkkiin, nyt näköni on täysin kadonnut, näen pelkkää mustaa. Koitan käsilläni avata silmiäni, mutta ne ovat auki. Ihmiset puhuvat jotain jostakin, mutta en kuuntele heitä. Kuulen myös kylmän tuulen ja joen virtauksen. Haluaisin kuulla kaiken, mutta heidän äänekäs idioottimainen puhe on välissä. Päätäni särkee ihan vitusti, minulla on kylmä ja kuuma samaan aikaan, en saa itseäni rauhalliseen oloon. Kysyn kovalla ääneen onko kenelläkään ekstaasia tai jotain, sitten joku antaa minulle pillerin käteen. Syön sen, en tarvitse nestettä nielemiseen. Sitten vähitellen alkaa helpottaa. Näköni alkaa hitaasti tulla takaisin ja näen taas. Ihmiset ympärilläni ovat rumia. Kaikki heistä ovat kännissä ja pilvessä. Viikonloppu nuoret ovat kauniita, mutta koulupäivä nuoret... Hyi helvetti. Menen oksentamaan jokeen, ei ketään huomio sitä. Oksennukseni kelluu siinä mustassa joessa. Sitten kuulen auton tulevan ja pysähtyvän. Kaksi ovea avautuu ja kaksi miestä tulevat ulos. Käännyin ja huomaan että miehet ovat poliiseja. Näköni alkaa heikentyä taas. Miksiköhän? Ehkä se ei ollut ekstaasia. Poliisit alkavat puhua meille ja puhalluttaa meitä yksi kerralla. Kun yksi niistä kytistä tulee luokseni, kaadun jokeen. Näköni on taas kadonnut. Tunnen vain vettä ympärilläni ja kuulen miten poliisi huutaa apua. Sitten kuulen kuin kaikki juoksevat vittuun paikalta. Sitten en saa henkeä enää. Koitan mutta en löydä ilmaa. Tunnen vain vettä... Minä hukun perkele! En löydä uloskäyntiä tästä perkeleen joesta... Näköni palaa, mutta tässä vaiheessa sillä ei ole enää väliä...